

АДВОКАТ ЙОРДАН МИНЧЕВ, ИЛИ РАЗКАЗЪТ ЗА МИНАЛОТО КАТО ДЪЛГ КЪМ БЪДЕЩЕТО*

Васил Т. Василев**

Има такъв българин! Адвокат Йордан Минчев. Вече на 92 години, член на Великотърновската адвокатска колегия от 3 март 1956 г. 64 години с проблемите на хората и правото – това е стаж не само за две пенсии, а за доста повече. Защото годините в кантората и из дебрите на държавната администрация, ядовете и напрежението по съдебните зали изискват почти всеки ден усилия за повече от 24 часа и трупат умора и нерви, които изяждат съня.

И не само това. Адвокатът, иска или не, живее и част от дните, все по-често – и от годините на човека, който разчита на неговата правна помощ. Споделянето на чуждия живот става част от делника. А вълнуващите общественото любопитство истории, споровете за правото, което засяга всеки и по всяко дело, без да подозира, срещите и разговорите с хора от „мрака“ и от „полетелите към слънцето“ трупат спомени.

Затова е щастливо събитие, когато човек като адвокат Йордан Минчев се обръща с обич и усмивка към своя път през годините. Със съдействието на журналистката Мила Милчева, която дни наред записва и подрежда разказаното, излезе книгата „Йордан Минчев – мисия адвокат. 64 години във Великотърновската адвокатура“ на издателство „Фабер“, Велико Търново.

Йордан Минчев се ражда в село Мишуклин, днес село Климентово, община Полски Тръмбеш, в далечната 1928 г. Предците му идват след погрома на Априлското въстание през 1876 г. от село Ново село, днес град Априлци, Ловешка област.

---

* Рецензия за книгата „Йордан Минчев – мисия адвокат. 64 години във Великотърновската адвокатура“ на Мила Милчева. Велико Търново: Фабер, 2020. Книгата е издадена със спомоществателството на Висшия адвокатски съвет.

** Адвокат от София.

Учи в селското училище, а после в гимназията в село Полски Тръмбеш, помага в стопанството на родителите си и живее с героите на Елин Пелин и Йордан Йовков. Мечтата за индустриална химия бързо отстъпва пред правото и от септември 1946 г. Йордан Минчев е студент в Юридическия факултет. Курсът е от около 800 души и само една четвърт от тях са девойки. Значителна е групата на съкратените от армията офицери, има и антифашисти, които заради осъждане по Закона за защита на държавата прекъсват обучението си в годините на войната. И випускът на Йордан Минчев, както почти всеки курс на Юридическия факултет, излъчва не само изявени юристи. Негови състуденти са изключителните артисти Константин Коцев и Любомир Кабакчиев и бележитият философ, изкуствовед и културолог Исак Паси. Забележителен в онези години е преподавателският състав – проф. Венелин Ганев, проф. Петко Стайнов, проф. Цеко Торбов, проф. Симеон Демостенов, проф. Жак Натан, проф. Нисим Меворах, за които авторът споделя личните си впечатления.

Дългото време в казармата – от август 1950 г. до август 1953 г., дарява Йордан Минчев с приятелството на великия Пеньо Пенев. Страниците за дружбата между Адвоката и Стършела, както наричат поета в поделението, изнасят малко известни и прелюбопитни случки от живота на Пеньо Пенев.

Разказът на адвокат Йордан Минчев за времето във Велико-търновската адвокатура е за простите неща в професията, без които никой няма шанс да успее. Първото е колегиалността – уважението към хората с опит, грижата за младите, споделянето на познанието, допитването до авторитетите, посвещаването на задълженията, благодарността към този, който ти подава ръка. Картината на адвокатските години на автора се допълва от спомените му за поредица от юристи, които оставят свой отпечатък в професията – „Д-р Ганчо Пенчев – рицарят на адвокатското съсловие“, „Станчо Лешников и неговата „роднинска“ връзка с Бай Ганьо“, „Трънният венец“ на Ангел Кънев“, „Петър Корнажев и Цоню Корнажев – професионалисти и верни другари“, „Даниела Доковска – еталон и морален коректив в гилдията“. Интересни са разказите за първата жена прокурор Невена Христова, която след пенсионирането си става адвокат, за да докаже за пореден път, че

юристът и добре да живее, става адвокат, за стажант-адвокатите – бъдещите писатели Антон Дончев и Димитър Мантов, за адвокатската фамилия Паскалеви и редица други колкото колеги, толкова и приятели.

Поучителни и за днешните времена са първите стъпки на адвокат Йордан Минчев в професията. Начинаещите не са търсени, но вече „великите“ не се занимават с „дребни“ дела. И младият адвокат започва с делата за установяване на стаж по наскоро приетия Закон за държавното обществено осигуряване. Печели, най-вече доверието на хората, и нещата потръгват.

„Никога не ме е мързяло, работата ми даваше удовлетворение и ме зареждаше със сила и енергия – споделя „тайната“ на дълголетието си Йордан Минчев. – Имаше дни, когато гледах по 10–12 дела на ден! Случвало се е в рамките на едно денонощие да пътувам до Елена, след това в Горна Оряховица, после в Свищов, после отново във Велико Търново, за да успея с ангажиментите си. Често са ме питали какво е да защитаваш престъпници? При нас е като при докторите, не оставяш емоцията да те владее, просто си вършиш работата. Има неща, с които никога не се свиква, но ги приемаш, защото това е част от професията ни.“

Част от спомените на адвокат Йордан Минчев са за случаи от неговата практика. От тях може да се научи за значението на кихавицата като изключващо отговорността обстоятелство, за съдействието на Людмила Живкова двама осъдени за противодържавна агитация в Свищов младежи да възстановят студентските си права, за семейната драма на една българка след разкриване на ограбването на евреи в Австрия в годините на нацизма от съпруга ѝ, за деликатното участие на адвоката по дела за задължително лечение на психично болни, за отказа на оркестъра в ресторанта на „Балкантурист“ във Велико Търново да свири, докато там е авторът, който си позволява да защитава извършител на убийство. Любознателният читател ще разбере и кой е бай Пеньо Курокето, викач в съда във Велико Търново, с придобит „талант“ от знаменитите си съученици и приятели Константин Кисимов, юрист по образование, и Асен Русков, водещ оперетен артист.

Особено човешки, изпълнени с мечтание са думите на адвокат Йордан Минчев за живота в адвокатурата преди години. Във

времето на бригадите и екскурзиите, на лекциите по правни теми пред трудовите хора в градове и села и на обмяната на опит с адвокатите от близките адвокатски колегии в Русе, Габрово, Плевен, Стара Загора, родили много приятелства и веселие, на градежа на Съдебната палата във Велико Търново и на тихите разговори на юристи в заведенията край канторите.

Споделеното от адвокат Йордан Минчев за неговата 64-годишна активна дейност във Великотърновската адвокатска колегия не принудено показва защо съсловието на адвокатите отдавна е авторитетна и неизменна част от живота на старата столица, пазител без пълномощно по дълбоко осъзнат дълг на спомените и традициите, завещани от авторите на Търновската конституция.